

“মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিত থাকি প্ৰতিটো কৰ্ম কৰা তেতিয়া অনেকে তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিব”

***প্ৰশ্ন :-** সংগমযুগত কোনটো বিধিৰে নিজৰ অন্তৰ শুদ্ধ (পবিত্ৰ) কৰিব পাৰা?

***উত্তৰ :-** স্মৃতিত থাকি ভোজন ৰন্ধা আৰু স্মৃতিত থাকি খোৱা তেতিয়া অন্তৰ শুদ্ধ হৈ যাব। সংগমযুগত তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ দ্বাৰা ৰন্ধা পবিত্ৰ ব্ৰাহ্মাভোজন দেৱতাসকলৰো বহুত পচন্দৰ হয়। যিয়ে ব্ৰাহ্মাভোজনৰ আদৰ কৰে তেওঁলোকে থাল ধুইও পান কৰে। মহিমাও বহুত আছে। স্মৃতিত থাকি ৰন্ধা ভোজন খালে শক্তি পোৱা যায়, অন্তৰ শুদ্ধ হৈ যায়।

ওঁম্ শান্তি। সংগমযুগতহে পিতা আহে। নিতৌ সন্তানসকলক ক’বলগীয়া হয় যে আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজাই আছে। এনেকৈ কয় কয় যে সন্তানসকল নিজকে আত্মা বুলি ভাবা? সন্তানসকলৰ যাতে এইটো স্মৃতিলৈ আহে যে যথার্থতে তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা, আত্মাসকলক পঢ়ায়। সেৱাৰ কাৰণে ভিন্ন-ভিন্ন পইণ্টচৰ ওপৰত বুজায়। সন্তানসকলে কয় - সেৱা নাই, আমি বাহিৰত সেৱা কেনেকৈ কৰোঁ? পিতাই সেৱাৰ যুক্তিতো (উপায়) বহুত সহজকৈ শুনায়ে। চিত্ৰ হাতত ৰাখিবা, ৰঘুনাথৰ ক’লা চিত্ৰও ৰাখিবা আৰু বগা চিত্ৰও ৰাখিবা। কৃষ্ণৰ বা নাৰায়ণৰ বগা চিত্ৰও ৰাখিবা, ক’লা চিত্ৰও ৰাখিবা। লাগিলে সৰু চিত্ৰই হওক। কৃষ্ণৰ ইমান সৰু চিত্ৰও বনায়। তোমালোকে মন্দিৰৰ পূজাৰীক সুধিব পাৰা - এওঁক ক’লা বৰণীয়াকৈ কিয় দেখুৱাইছে প্ৰকৃততে তেওঁতো বগা বৰণীয়া আছিল? বাস্তৱিকতে শৰীৰতো ক’লা নহয়। তোমালোকৰ ওচৰত বহুত ভাল বগা বৰণীয়াও (সুন্দৰো) থাকে, কিন্তু এওঁক কিয় ক’লা বৰণীয়াকৈ দেখুৱাইছে? এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে আত্মাই কেনেকৈ ভিন্ন-ভিন্ন নাম ৰূপ ধাৰণ কৰি অৱনমিত হৈ আছে। যেতিয়াৰ পৰা কাম চিতাত উঠিল তেতিয়াৰ পৰা ক’লা হ’ল। জগত নাথ বা শ্ৰীনাথ দ্বাৰত বহুত যাত্ৰী একত্ৰিত হয়, তোমালোকে নিমন্ত্ৰণো পোৱা। এনেকৈ কোৱা - আমি শ্ৰীনাথৰ ৪৪ জন্মৰ জীৱন কাহিনী শুনাওঁ। ভাইসকল আৰু ভনীসকল আহি শুনা। এনেকুৱা ভাষণ আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। তোমালোকে বুজাব পাৰা এওঁ কিয় ক’লা হ’ল? প্ৰত্যেকেই পাৱনৰ পৰা পতিত নিশ্চয় হ’বলগীয়া হয়। দেৱতাসকল যেতিয়া বাম মার্গলৈ গ’ল তেতিয়া তেওঁলোকক ক’লা বৰণীয়া কৰি দিলে। কামচিতাত বহাৰ কাৰণে আইৰণ এজেড (লৌহ যুগীয়, তমোপ্ৰধান) হৈ যায়। লোহাৰ ৰং ক’লা হয়, সোণৰ সোণালী, তেওঁলোকক বগা বুলি কোৱা হ’ব। তেওঁলোকেই আকৌ ৪৪ জন্মৰ পিছত ক’লা বৰণীয়া হয়। চিড়িৰ চিত্ৰও নিশ্চয় লগত ৰাখিব লাগে। চিৰিৰ চিত্ৰও ডাঙৰ হ’লে দূৰৈৰ পৰা ভালদৰে দেখিব। আৰু তোমালোকে বুজাবা যে ভাৰতৰ এয়া গতি। লিখাও আছে উত্থান আৰু পতন। সন্তানসকলৰ সেৱাৰ বহুত চখ থাকিব লাগে। বুজাব লাগে এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, গ’ল্ডেন এজ (সোণালী যুগ), চিলভাৰ এজ (ৰূপালী যুগ), ক’পাৰ এজ (তাম্ৰ যুগ).... আকৌ এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগো দেখুৱাব লাগে। বহুত চিত্ৰ নহ’লেও কথা নাই। চিড়িৰ চিত্ৰতো ভাৰতৰ বাবে মুখ্য। তোমালোকে বুজাব পাৰা এতিয়া তোমালোক পুনৰ পতিতৰ পৰা পাৱন কেনেকৈ হ’ব পাৰা। পতিত-পাৱনতো এজনেই পিতা। তেওঁক স্মৰণ কৰিলে ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি প্ৰাপ্ত হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ এই সকলো জ্ঞান আছে। বাকীতো সকলো অজ্ঞান নিদ্ৰাত শুই আছে। ভাৰত যেতিয়া জ্ঞান মার্গত আছিল তেতিয়া ধনৱান আছিল। এতিয়া ভাৰত অজ্ঞানতাত আহি যোৱাৰ বাবে কিমান কষ্টলৈ গৈছে। জ্ঞানী মনুষ্য আৰু অজ্ঞানী মনুষ্য নাথাকে জানো। দেৱী-দেৱতা আৰু মনুষ্যতো প্ৰসিদ্ধ হয়। দেৱতাসকল সত্যযুগ-ত্ৰেতা আৰু মনুষ্য দ্বাপৰ-কলিযুগত। সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত সদায় থাকিব লাগে যে সেৱা কেনেকৈ কৰোঁ? সেয়াও পিতাই বুজাই

থাকে। চিড়িৰ চিত্ৰ বুজাবলৈ বহুত ভাল। পিতাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকা। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কামতো কৰিবই লাগিব। লৌকিক বিদ্যাও শিকিব লাগে। বাকী সময় পালে সেৱাৰ খেয়াল কৰিব লাগে - আমি আনৰ কল্যাণ কেনেকৈ কৰোঁ ? ইয়াততো তোমালোকে বহুতৰ কল্যাণ কৰিব নোৱাৰা। ইয়ালৈতো পিতাৰ মুৰুলী শুনিবলৈহে আহে। ইয়াতেই যাদু আছে। পিতাক যাদুকৰ বুলিও কোৱা হয়। গোৱাও হয় - তোমাৰ মুৰুলীত যাদু আছে..... তোমাৰ মুখেৰে যি মুৰুলী বাজে তাত যাদু আছে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যায়। পিতাৰ বাহিৰে এনেকুৱা কোনো যাদুকৰ নাই। গায়নো আছে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ ভগৱানৰ বেছি সময় নালাগে। পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টি নিশ্চয় হ'ব। পুৰণিৰ বিনাশো নিশ্চয় হ'ব। এই সময়ত তোমালোকে ৰাজযোগ শিকা গতিকে নিশ্চয় ৰজাও হ'ব লাগে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে ৪৪ জন্মৰ পিছত পুনৰ প্ৰথম জন্ম হ'ব কিয়নো বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হয়। সত্যযুগ-ত্ৰেতা যি হৈ গৈছে সেয়া নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হ'ব।

তোমালোক ইয়াত বহি আছা তথাপি বুদ্ধিৰে এইটো স্মৰণ কৰিব লাগে যে আমি উভতি গৈ আকৌ সতোপ্ৰধান দেৱী-দেৱতা হ'মগৈ। তেওঁলোকক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া মনুষ্যৰ দৈৱীগুণ নাই। গতিকে তোমালোকে য'তেই নহওঁক কিয় সেৱা কৰিব পাৰা। যিমানেই ধান্দা আদি নাথাকক কিয়, গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও উপাৰ্জন কৰি থাকিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত পবিত্ৰতাই হৈছে মুখ্য কথা। পবিত্ৰতা যদি আছে তেন্তে শান্তি-সমৃদ্ধিও আছে। সম্পূৰ্ণ পবিত্ৰ হৈ গ'লে ইয়াত থাকিব নোৱাৰিবা কিয়নো আমি শান্তিধামলৈ নিশ্চয় যাব লাগিব। আত্মা পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া আত্মা আৰু এই পুৰণি শৰীৰৰ লগত নাথাকিব। এই শৰীৰতো অপবিত্ৰ নহয় জানো। ৫ তত্ত্বই অপবিত্ৰ। শৰীৰৰো ইয়াৰ দ্বাৰাই গঠন হয়। ইয়াক মাটিৰ পুতলা বুলি কোৱা হয়। ৫ তত্ত্বৰ এটা শৰীৰ বিনাশ হয়, অন্য এটা গঠন হয়। আত্মাতো আছেই। আত্মা কোনো তৈয়াৰ কৰা বস্তু নহয়। শৰীৰ প্ৰথমে কিমান সৰু হৈ থাকে পিছত কিমান ডাঙৰ হয়। কিমান কৰ্মেন্দ্ৰিয় থাকে যাৰ দ্বাৰা আত্মাই গোটেই ভূমিকা পালন কৰে। এই সৃষ্টিখনেই বিস্ময়কৰ। আটাইতকৈ বিস্ময়কৰ হৈছে পিতা, যিয়ে আত্মাসকলৰ পৰিচয় দিয়ে। আমি আত্মাবোৰ কিমান যে সূক্ষ্ম। আত্মা প্ৰৱেশ কৰে। প্ৰতিটো বস্তুই বিস্ময়কৰ। জন্তুবোৰৰ শৰীৰ আদি কেনেকৈ গঠন হয়, বিস্ময়কৰ নহয় জানো। আত্মাতো সকলোতে একেই অতি সূক্ষ্মই হয়। হাতী কিমান ডাঙৰ, তাতে ইমান সূক্ষ্ম আত্মা গৈ প্ৰৱেশ কৰে। পিতাইতো মনুষ্য জন্মৰ কথা বুজায়। মনুষ্যই কিমান জন্ম লয়? ৪৪ লাখ জন্মতো নহয়। বুজোৱা হৈছে যিমান ধৰ্ম আছে সিমান ভিন্নতা থাকে। প্ৰত্যেক আত্মাই কিমান অৱয়বৰ (চেহেৰাৰ) শৰীৰ লয়, বিস্ময়কৰ নহয় জানো। আকৌ যেতিয়া চক্ৰ ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হয়, প্ৰতিটো জন্মতে অৱয়ব, নাম, ৰূপ আদি সলনি হৈ যায়। এনেকৈ কোৱা নহয় যে কৃষ্ণ ক'লা, কৃষ্ণ বগা। নহয়, তেওঁৰ আত্মা প্ৰথমে বগা আছিল পিছত ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ ক'লা (অপবিত্ৰ) হৈ যায়। তোমালোকৰ আত্মাইও ভিন্ন-ভিন্ন অৱয়ব, ভিন্ন-ভিন্ন শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। এয়াও হৈছে ড্ৰামা।

তোমালোক সন্তানসকলৰ কেতিয়াও কোনো চিন্তা থাকিব নালাগে। সকলোৱে ভাৱৰীয়া। এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা ধাৰণ কৰি পুনৰ ভূমিকা পালন কৰিবই লাগিব। প্ৰত্যেক জন্মতে সম্বন্ধ আদি সলনি হৈ যায়। সেয়েহে পিতাই বুজায় - এইখন হৈছে পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত ড্ৰামা। আত্মাহে ৪৪ জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান হৈছে, এতিয়া আত্মা পুনৰ সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। পাৱনতো নিশ্চয় হ'ব লাগে। পাৱন সৃষ্টি আছিল, এতিয়া পতিত হৈছে পুনৰ পাৱন হ'ব লাগিব। সতোপ্ৰধান, তমোপ্ৰধান শব্দবোৰতো আছে নহয় জানো। সতোপ্ৰধান সৃষ্টি তাৰ পিছত সতো, ৰজা, তমো সৃষ্টি। এতিয়া যি তমোপ্ৰধান হৈছে তেওঁলোকেই পুনৰ সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ব? পতিতৰ পৰা পাৱন কেনেকৈ হ'ব, বৰষুণৰ পানীৰেতো পাৱন নহ'ব। বৰষুণৰ দ্বাৰাতো মানুহৰ মৃত্যুও হৈ যায়। বানপানী হ'লে কিমান ডুবি যায়। এতিয়া পিতাই

বুজাই থাকে - এই সকলোবোৰ খণ্ড নাথাকিবগৈ। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগেও সহায় কৰিব, কিমান অনেক মনুষ্য, জন্তু আদি উটি যায়। এনেকুৱা নহয় যে পানীৰে পাৰন হৈ যায়, সেই শৰীৰতো নাশ হৈ যায়। শৰীৰতো পতিতৰ পৰা পাৰন হ'ব নালাগে। আত্মাহে পাৰন হ'ব লাগে। পতিত-পাৰনতো এজন পিতাহে হয়। তেওঁলোকে যদিও নিজকে জগত গুৰু বুলি কয়, কিন্তু গুৰুৰ কৰ্তব্যতো হৈছে সংগতি দিয়া, কিন্তু সংগতি দাতা এজন পিতাহে হয়। পিতা সংগুৰুৱেহে সংগতি দিয়ে। পিতাইতো বহুত কথাই বুজাই থাকে, এওঁ শুনে নহয় জানো। গুৰু লোকসকলেও শিকাবৰ কাৰণে শিষ্যসকলক কাষত বহুৱায়। এৰোঁ তেওঁৰ কাষতে বহে। পিতাই বুজায় যেতিয়া এৰোঁ নিশ্চয় বুজায় সেই কাৰণে গুৰু ব্ৰহ্মা এক নম্বৰ হয়গৈ। শংকৰৰ কাৰণেতো কোৱা হয় চকু মেলিলেই ভস্ম কৰি দিয়ে গতিকে তেওঁকতো গুৰু বুলি কোৱা নহয়। তথাপিও পিতাই কয় - সন্তানসকল মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। কিছুমান সন্তানে কয় - ইমানেই ধান্দা আদিৰ চিন্তাত থাকো, আমি নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক কেনেকৈ স্মৰণ কৰো? পিতাই বুজায় - ভক্তিমাৰ্গতো তোমালোকে হে ঈশ্বৰ, হে ভগৱান বুলি কৈ স্মৰণ নকৰা জানো। স্মৰণ তেতিয়াহে কৰা যেতিয়া কিবা দুখ হয়। মৃত্যুৰ সময়তো কোৱা হয় 'ৰাম-ৰাম' বুলি কোৱা। বহুত সংস্থা আছে যিবোৰে ৰাম নামৰ দান দিয়ে। যেনেকৈ তোমালোকে জ্ঞানৰ দান দিয়া তেওঁলোকে আকৌ কয় - ৰাম বুলি কোৱা, ৰাম বুলি কোৱা। তোমালোকেও কোৱা শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। তেওঁলোকেতো শিৱক নাজানেই। এনেয়ে ৰাম-ৰাম বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া এনেকৈও কয় কয় যে ৰাম বুলি কোৱা, যিহেতু (তেওঁলোকে কয়) পৰমাত্মা সকলোতে আছে? পিতাই বহি বুজায় - ৰাম বা কৃষ্ণক পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। কৃষ্ণকো দেৱতা বুলি কোৱা হয়। ৰামৰ কাৰণেও বুজোৱা হৈছে - তেওঁ হৈছে অৰ্ধ দেৱতা। দুই কলা কম হৈ যায়। প্ৰত্যেক বস্তুৰে কলা কমতো হয়েই। কাপোৰো প্ৰথমে নতুন, পিছত পুৰণা হয়।

গতিকে পিতাই ইমানবোৰ কথা বুজায় তথাপিও কয় মোৰ মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। সুঁৱৰি-সুঁৱৰি সুখ পোৱা। ইয়াততো দুখধাম আছে। পিতাক আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে অপাৰ সুখ পাবা। দুখ-কষ্ট, বেমাৰ আদি যি আছে সকলো নাইকিয়া হ'ব। তোমালোক 21 জন্মৰ কাৰণে নিৰোগী হৈ যোৱা। শৰীৰৰ সকলো দুখ-কষ্ট, নাইকিয়া কৰি জীৱন মুক্তি পদ প্ৰাপ্ত কৰা। গায়ন কৰে কিন্তু কাৰ্যকৰী নকৰে। তোমালোকক পিতাই প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) বুজাইছে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ সকলো মনোকামনা পূৰ্ণ হৈ যাব, সুখী হৈ যাবা। শাস্তি খাই ৰুটিৰ টুকুৰা খোৱাতো (প্ৰালন্ধ পোৱাতো) ভাল কথা নহয়। সকলোৱে সতেজ ৰুটিহে পচন্দ কৰে। আজিকালিতো তেলহে চলে। তাততো ঘিৰ নদী বয়। সেয়েহে সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাই এনেকৈও নকয় যে ইয়াতে বহি পিতাক স্মৰণ কৰা। নহয় চলোঁতে, ফুৰোঁতে, ঘূৰোঁতে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। চাকৰি আদিও কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতি বুদ্ধিত থাকিব লাগে। লৌকিক পিতাৰ সন্তানসকলে চাকৰি আদি কৰিলেও স্মৃতিত নাথাকে জানো। কোনোবাই সুধিলে তেতিয়া ততালিকে ক'বা আমি কাৰ সন্তান। বুদ্ধিত পিতাৰ সম্পত্তিও স্মৃতিত থাকে। তোমালোকো পিতাৰ সন্তান হৈছা গতিকে সম্পত্তিও স্মৃতিত আছে। পিতাকো স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু আন কাৰো লগত সম্বন্ধ নাই। আত্মাতে গোটেই ভূমিকা নিহিত হৈ আছে যিটো জাগ্ৰত হয়। এই ব্ৰাহ্মণ কূলত কল্লই-কল্লই তোমালোকৰ যি ভূমিকা চলি আহিছে সেয়াই জাগ্ৰত হৈ থাকে। পিতাই বুজায় ভোজন ৰান্ধা, মিঠাই বনোৱা, শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি বনাতে তেতিয়া মিঠাই খাওঁতাসকলৰো কল্যাণ হ'ব। ক'ৰবাত সান্ধাংকাৰো হ'ব পাৰে। ব্ৰহ্মাৰো সান্ধাংকাৰ হ'ব পাৰে। শুদ্ধ অন্ন গ্ৰহণ কৰিলে ব্ৰহ্মাৰ, কৃষ্ণৰ শিৱৰ সান্ধাংকাৰ কৰিব পাৰে। ব্ৰহ্মা ইয়াত আছে। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ নামতো আছেই। বহুতৰ সান্ধাংকাৰ হৈ থাকিব কিয়নো পিতাক স্মৰণ নকৰা জানো। পিতাই যুক্তিতো বহুতেই শুনায়। তেওঁলোকে মুখেৰে 'ৰাম-ৰাম' বুলি কয়,

তোমালোকে মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। যেনেকৈ তেওঁলোকে বুজে যে গুৰুনানকক ভোগ লগাই আছে, তোমালোকেও বুজা আমি শিৱবাবাক ভোগ লগাবৰ কাৰণে ৰান্ধো। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি ৰান্ধিলে তেতিয়া বহুতৰে কল্যাণ হ'ব পাৰে। সেই ভোজনত শক্তি আহি যায়, সেয়েহে বাবাই ভোজন ৰন্ধাসকলকো কয় - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি ৰান্ধানে? লিখাও আছে শিৱবাবা স্মৃতিত আছেনে? স্মৃতিত থাকি ৰান্ধিলে তেতিয়া খাওঁতাসকলেও শক্তি পাব, অন্তৰ শুদ্ধ হ'ব। ব্ৰহ্মা ভোজনৰ গায়নো আছে নহয় জানো। ব্ৰাহ্মণে ৰন্ধা ভোজন দেৱতাসকলেও পচন্দ কৰে। এইটোও শাস্ত্ৰত আছে। ব্ৰাহ্মণে ৰন্ধা ভোজন খালে বুদ্ধি শুদ্ধ হৈ যায়, শক্তি থাকে। ব্ৰহ্মা ভোজনৰ বহুত মহিমা আছে। ব্ৰহ্মা ভোজনৰ প্ৰতি যাৰ আদৰ আছে, তেওঁ খাল ধুইও পান কৰে। বহুত উচ্চ বুলি বুজি পায়। ভোজন অবিহনেতো থাকিব নোৱাৰে। দুৰ্ভিক্ষত ভোজন নাপালে মৃত্যু হয়। এই ইন্দ্ৰিয়বোৰ দ্বাৰা আত্মাইহে ভোজন খায়, আত্মাই সোৱাদ লয়, ভাল-বেয়া বুলি আত্মায়ে নকয় জানো। এয়া বহুত সু-স্বাদু হয়, শক্তিদায়ক হয়। আগলৈ যেনেকৈ তোমালোকে উন্নতি কৰি থাকিবা সেইদৰে ভোজনো তোমালোকে তেনেকুৱা পাই থাকিবা, সেই কাৰণে সন্তানসকলক কোৱা হয় শিৱবাবাক স্মৰণ কৰি ভোজন ৰান্ধিবা। পিতাই যি বুজায় সেয়া কাৰ্যত ফলপ্ৰসূ কৰিব নালাগে জানো।

তোমালোক পিতাৰ ঘৰৰ সকল শহুৰৰ ঘৰলৈ যোৱাগৈ। সূক্ষ্মবতনতো পৰস্পৰ মিলিত হয়। ভোগ লৈ যায়। দেৱতাসকলক ভোগ লগোৱা হয়। দেৱতাসকল আহে তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল তালৈ যোৱা। তাত ৰংগ সভা বহে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কোনো কথাৰে চিন্তা কৰিব নালাগে কিয়নো এই ড্ৰামাখন একেবাৰে একুৰেট (সঠিকভাৱে) ৰচি থোৱা আছে। সকলো ভাৱৰীয়াই ইয়াত নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে।
- (2) জীৱনমুক্ত পদ পাবলৈ বা সদায় সুখী হৈ থাকিবলৈ অন্তৰেৰে এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। ভোজন ৰান্ধোতে বা খোৱাৰ সময়ত পিতাৰ স্মৃতিত নিশ্চয় থাকিব লাগে।

***বৰদান:- নিঃস্বাৰ্থ আৰু নিৰ্বিকল্প স্থিতিৰে সেৱা কৰোঁতা সফলতা মূৰ্ত হোৱা**

সেৱাত সফলতাৰ আধাৰ হৈছে তোমালোকৰ নিঃস্বাৰ্থ আৰু নিৰ্বিকল্প স্থিতি। এইটো স্থিতিত থাকোঁতাসকলে সেৱা কৰি নিজেও সন্তুষ্ট আৰু হৰ্ষিত হৈ থাকে আৰু তেওঁৰ প্ৰতি অন্যও সন্তুষ্ট হৈ থাকে। সেৱাত সংগঠন থাকে আৰু সংগঠনত ভিন্ন-ভিন্ন কথা, ভিন্ন-ভিন্ন বিচাৰ থাকে। কিন্তু ভিন্নতাত মূৰ্ছিত নহ'বা। এনেকৈ নাভাবিবা, কাৰ কথা মানিম কাৰ নামানিম। নিঃস্বাৰ্থ আৰু নিৰ্বিকল্প ভাৱেৰে নিৰ্ণয় লোৱা তেতিয়া কাৰো ব্যৰ্থ সংকল্প উদয় নহ'ব আৰু সফলতা মূৰ্ত হৈ যাবাগৈ।

***শ্লোগান:- এতিয়া সাকাশ (শক্তি) প্ৰদানৰ দ্বাৰা বুদ্ধিক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱা আৰম্ভ কৰা।**

ওঁম্ শান্তি!!
